

האזכר המיץ של הקדש בפסח פסחים דף כ"ט ע"א ע"ב

יש אומרים מעל

יש אומרים לא מעל

(1) דבר הגורם לממון כממון דמי = החמיץ שיחיה שווה לאחר הפסח כאילו עכשיו הוא שווה.
 (2) לאחר הפסח חמיץ זו מותר בהנאה היות והוי של הקדש.

אפשרות
א'

לא ס"ל כר' נחמיה, ולכן היות
 ושוה ממון הוא מעל

ס"ל כר' נחמיה שרין קם איה בצרבה מיניה הוא ג"כ בחיובי
 כריתות, ולכן היות ובניצון צינן הוא תיב כרת היות ואכל חמץ
 בפסח לכן הוא פטור משלומין.

(1) דבר הגורם לממון לאו כממון דמי = אפילו שלאחר פסח הוא יהיה שווה אבל עכשיו הוא אינו שווה
 (2) ס"ל כר' יוסי הגלילי שחמיץ בפסח אסור בהנאה.

אפשרות
ב'

מותר אפדות קדשים כדי להאכילן אכזבים, לכן היות שיכול
 אפדותו כדי להאכילו הוא שוה כעת.

אסור אפדות קדשים כדי להאכילן אכזבים, לכן היות
 שאינו יכול אפדותו כדי להאכילו הוא אינו שוה כעת.

(1) לבויע אין פודין את הקדשים כדי להאכילן לכלבים.

צדד הגורם לממון כממון דמי, ולכן היות
 ולאחר הפסח היה שוה ממון מעל.

צדד הגורם לאו כממון דמי, ולכן היות וכעת
 אינו שוה אינו מעל.

אפשרות
ג'
רב אחא

(1) לבויע דבר הגורם לממון כממון דמי.

כרבי שמעון
 ולכן היות ולאחר הפסח יהיה שוה הוא מעל.

כרבי יהודה
 ולכן היות ולאחר הפסח לא יהיה שוה הוא לא מעל.

אפשרות
ד'
רב אחא

(1) לבויע אין פודין את הקדשים כדי להאכילן לכלבים. (ולכן אינו יכול למוכרו לגוי)
 (2) לבויע דבר הגורם לממון לאו כממון דמי.

אפשרות ה'
רבי אשי

כר' יוסי שחמץ בפסח מותר בהנאה.
 ולכן היהובי עצמו יכול אפדותו כדי להסיקו תחת תבואה
 צדד מותר היות שהוא קדשת צמים [ע' תוס']

כרבי יהודה שחמץ בפסח אסור בהנאה
 ולכן כעת הוא אינו שוה כלאו.